

jeg saa endvidere med Hensyn til den politiske Situation sige, at naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) fortalte os, at denne politiske Situation og Venstres Holdning i det hele var præget af Socialistforskrækkelse og Socialistfrygt, saa skal jeg ikke i Dag opholde mig ved den fine Distinktion mellem disse to Begreber. Vi fik jo en videnskabelig Forklaring forleden Dag, og for den, som kan finde sig tilfreds dermed, er det jo saare fornøjeligt, og for os andre kan det jo være ret ligegyldigt; denne videnskabelige Forklaring interesserer ikke mig (*En Stemme: Hør!*) Nej, denne videnskabelige Forklaring interesserer ikke mig. Men derimod var der en praktisk Forklaring, som fulgte umiddelbart efter, som interesserer mig adskilligt mere, og den faldt fra det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds, ikke just direkte paa det Spørgsmaal, men Forklaringen paa, hvad Socialistforskrækkelse er i dansk Politik, fik vi fra det ærede Medlem. Det ærede Medlem meddelte os nemlig, at han — ja, nu maa det ærede Medlem undskyldte, at jeg ikke læser op af Rigsdagstidenden, jeg refererer . . . (*Martin Madsen: Nej, det behøves heller ikke*) — var imod den almindelige kommunale Valgret, fordi den vilde udlevere Byerne og Stationsstederne til Socialisterne, og det vilde være det første afgørende Skridt — saadan noget sagde det ærede Medlem — henimod Landstingets Afskaffelse, thi det havde det ærede Medlem læst i „Social-Demokraten“. Der synes jeg, vi fik en Forklaring paa Begrebet Socialistforskrækkelse — og skulle vi ikke slaa Socialistforskrækkelse og Socialistfrygt sammen — i dansk Politik. Det ærede Medlem, som jeg sidst henvendte mig til, talte om politisk Tandpine, og han mente, at Valgretssagen var en Slags Kamfer, som Venstre gjorde Anvendelse af for at kurere det, som han saa træffende — efter hans Mening naturligvis — kalder Tandpine. Jeg vil henstille til det ærede Medlem at klare sit eget Partis Tandpine. Vi have set, hvordan Højre klarede sin egen Tandpine ved en Erklæring for nogle Dage siden; der har vist været en ret betydelig Tandpine for at faa den Erklæring frem. Jeg mindes fra i Sommer en Artikel i „Vort Land“, der indeholdt en ret skammelig Insinuation imod selve det ærede Medlem om, at han lader sin Stilling herinde paa Rigsdagen bestemme af Hensynet til sit Statsrevisorat, af Hensyn til dem her

ovenover, der skulle vælge ham. Denne Insinuation var naturligvis aldeles usand og urigtig og derfor uforskammet. Men jeg siger, at Medlemmer, der høre til det Parti, der lider af saadanne Tandbylder, hvis Vædsker give sig Udslag i den Slags Artikler, maa hellere passe deres egne Smaasager end blande sig i Venstrereformpartiets Sager . . . (*Afbrydelse*). Ja, men det er nu min Opfattelse af Forholdet. Jeg vil derfor endnu blot sige saavel til det ærede Medlem som til andre ærede Medlemmer, der spekulere i Tandpine, jeg vil sige, formodentlig til Sorg for vore Modstandere, men forhaabentlig til Glæde for vore Venner ude i Landet, at jeg føler mig overbevist om, at Venstrereformpartiet i de Dage, der komme, vil vise, at det er modent til at bære den politiske Udvikling frem, som det nuværende Ministerium, der paa en Gang er Kongens og Folkets Tillidsmænd, skal gaa i Spidsen for. Vore Vælgere, Venstrevælgerne i Landet vente og haabe, at det, som er vundet efter 30 Aars Arbejde og Kamp, til Tider Kamp, ikke skal forspildes ved Strid om Bagateller, men at man vil forstaa den Kunst, som Venstrereformpartiet som Opposition viste sig at forstaa, at holde sammen, at staa enigt om det, der er det væsentlige, det, der betyder noget, vise Fordragelighed trods afvigende Meninger overfor det, som er af underordnet Betydning, og udvise gensidig Tillid til hinanden i alt. Jeg fortrøster mig til, at den kommende Vinters Arbejde skal vise, at saaledes er det, saaledes bliver det.

Lovforslaget om den kommunale Valgret har jeg sat i Spidsen, ikke for dermed at sige, at der ikke er andet, der duer, end denne Sag, men denne Sag er ikke tagen op for Tilfældet, for at lægge Plaster paa her eller der, denne Sag er rejst af Venstre, Venstres mest kendte Navne ere knyttede til denne Sag lige fra 70erne til nu. For Venstremænd er det en Hæder og en Ære at arbejde paa Gennemførelsen af det, som de have givet Løfte om. Derfor er denne Sag Venstres Mærkesag. Men jeg siger, at der er andre Sager, for hvilke vi skyldte det høje Ministerium Tak, der er andre Sager, som ere fremlagte i Forslags Form, og som ligge for os paa Bordet. Jeg siger om dem, at de ere store og betydningsfulde Lovforslag, og vi ville sætte al Kraft og Id ind paa at faa dem førte igennem. Og skulde det lykkes i Aar at faa alle de andre Sager — eller de fleste af dem — igennem, men ikke den kommunale Valgret, saa at den altsaa maa vente